

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 - Michle, o přezkoumání rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 3. 2004, č. j. 5963/2004-603, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2007, č. j. 5 Ca 92/2006 - 111,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 16653/2003-610/X, byla žalobci a osobě zúčastněné na řízení pod jejím předchozím názvem ČESKÝ TELECOM, a.s. podle ustanovení § 40 odst. 2 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o telekomunikacích“) uložena povinnost do 14 dnů od jeho oznámení postupovat v rámci existujícího propojení telekomunikačních sítí v souladu s podmínkami pro vyhledání přeneseného čísla v rámci služby NP, jak jsou upraveny dodatkem ke Smlouvě o propojení telekomunikačních sítí uzavřené dne 19. 12. 1997, ve znění pozdějších dodatků, který je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí s tím, že se mění jeho text (včetně příloh). Současně v tomto rozhodnutí bylo stanoveno, že pozbývá účinnosti dnem nabytí účinnosti smluvního ujednání mezi účastníky řízení, kterým si vzájemně upraví podmínky propojení pro vyhledání přeneseného čísla v rámci služby NP.

Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 15. 3. 2004, č. j. 5963/2004-603 podle § 59 odst. 2 správního řádu z roku 1967 odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání předseda žalovaného uvedl, že dodatek ke smlouvě o propojení řeší situaci, kdy výchozím provozovatelem telekomunikační sítě není zajištěno správné směřování předávaného volání. Na základě tohoto dodatku tedy osoba zúčastněná na řízení provede při použití služby vyhledání NP správné směřování sama s tím, že žalobci bude za tuto službu účtovat příslušnou cenu. Odpovědnost za správné směřování volání na přenesené číslo do sítě přejímajícího provozovatele a tedy za vyhledání NP má síť výchozí. Proto z hlediska obsahu smluvního ujednání není pro rozhodování v dané věci relevantní, že podle § 76 odst. 2 zákona o telekomunikacích je povinnost zajistit přenositelnost telefonních čísel podle číslovacího plánu uložena provozovateli veřejných pevných telekomunikačních sítí, v daném případě osobě zúčastněné na řízení. Ustanovení § 2 odst. 2 zákona o telekomunikacích, které vymezuje pojem telekomunikační síť, je svou povahou skutečně definiční a nemá normativní charakter v tom smyslu, že by závazným způsobem určovalo povinnosti. Nicméně síť žalobce musí naplňovat zákonné definiční znaky telekomunikační sítě a umožňovat přepravu informací mezi koncovými body této sítě, a to i v případě propojení sítí, přičemž tento obecný princip musí analogicky platit i v případě, že se jedná o propojení telekomunikačních sítí ve smyslu § 2 odst. 16 zákona o telekomunikacích. Z obsahu pojmu provozování veřejné telekomunikační sítě plyne, že žalobce musí zajišťovat spojení end-to-end, má-li být provozovatelem veřejné mobilní telekomunikační sítě ve smyslu udělené telekomunikační licence. Pokud § 2 odst. 2 zákona o telekomunikacích stanoví princip směřování mezi koncovými body této sítě, potom fyzicky i logicky spojené telekomunikační síť musí tvořit jeden funkční celek, který zajistí, že volání z jedné sítě se dostane do předem daného koncového bodu sítě propojené. V případech nesprávného směřování tedy není naplněn definiční znak propojení podle § 2 odst. 16 zákona o telekomunikacích, respektive dochází k narušení integrity sítě jako funkčního souboru telekomunikačních zařízení a k narušení integrity služeb jako základního předpokladu pro poskytování veřejné telefonní služby spočívající v přepravě nebo směřování mluvené řeči v reálném čase mezi koncovými body veřejné telekomunikační sítě. Navíc z ustanovení § 2 odst. 7 a § 37 odst. 2 zákona o telekomunikacích lze dovodit, že provozovatel veřejné telekomunikační sítě či poskytovatel veřejné telekomunikační služby musí umožnit svým účastníkům vzájemnou komunikaci a spojení s každým jiným účastníkem identifikovaným podle stejného číslovacího plánu, ať už je lokalizován do sítě jakéhokoliv provozovatele. Tuto vzájemnou komunikaci mezi koncovými uživateli přitom musí umožnit i prostřednictvím smíšeného prostředí rozdílných domén, sítí a zařízení různých výrobců a provozovatelů. Správné směřování volání podle aktuálního umístění volaného čísla představuje veřejný zájem. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že sítě jsou provozovány soukromými subjekty, neboť základním předpokladem kvalitního poskytování veřejné telefonní služby je průchodnost telekomunikační sítě, její integrita a konektivita end-to-end poskytovaných služeb. Konečně pak cenové rozhodnutí č. 01/PROP/2003 nelze zpochybňovat již jen z toho důvodu, že otázka jeho zákonnosti nebyla předmětem příslušného řízení. Jeho vydáním přitom správní orgán vykonával kompetenci, která mu byla svěřena na základě ustanovení § 95 bodu 7 písm. b) zákona o telekomunikacích.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 10. 2007, č. j. 5 Ca 92/2006 - 111, žalobu žalobce proti uvedenému rozhodnutí předsedy žalovaného zamítl.

V odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že podle § 76 odst. 2 zákona o telekomunikacích mají povinnost zajistit přenositelnost účastnických telefonních čísel funkčně propojeným souborem telekomunikačních zařízení k přepravě informací jen provozovatelé veřejných pevných telekomunikačních sítí, avšak povinnost správně směřovat odchozí volání mají podle § 2 odst. 7 téhož zákona také provozovatelé mobilních sítí. To znamená, že nejen provozovatelé veřejných pevných telekomunikačních sítí, ale i provozovatelé sítí mobilních jsou povinni jako výchozí provozovatelé zajistit vyhledávání přeneseného čísla nebo správné směrování na základě přeneseného čísla v rámci služby NP a zajistit tak pro své účastníky telefonní služby včetně směrování odchozích volání podle aktuálního umístění volaného čísla. Řádné poskytování veřejné telefonní služby je pak nepochybně veřejným zájmem bez ohledu na skutečnost, že ji poskytují soukromé subjekty. Úhrada nákladů operátorovi pevné veřejné telekomunikační sítě vzniklých v důsledku vyhledávání přeneseného čísla přitom nemůže představovat diskriminaci za situace, kdy žalobce jako provozovatel veřejné mobilní telekomunikační sítě volání započatá ve své síti nesprávně směřoval a nezajistil tak pro své účastníky telefonní službu včetně směrování odchozích volání podle aktuálního umístění volaného čísla. Žalobce je tedy povinen hradit pouze náklady vzniklé v důsledku jím nesplněné povinnosti správně směřovat odchozí volání svých účastníků a může tak rozsah své platební povinnosti sám ovlivnit. Cenové rozhodnutí č. 01/PROP/2003, je pak podle judikatury právním předpisem, neboť naplňuje jeho znaky a jakožto akt normativní povahy nemůže být z věcného hlediska přezkoumáváno soudem ve správním soudnictví. Rovněž tak se nejedná ani o podkladové rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). S odkazem na shora uvedené skutečnosti tak nelze spatřovat nezákonnost cenového rozhodnutí č. 01/PROP/2003 v tom, že by část nákladů na zajištění přenositelnosti telefonních čísel v pevných sítí bylo možno přenést na provozovatele veřejných sítí mobilních. Žalobcem tvrzená nezákonnost zmíněného cenového rozhodnutí tedy nebyla shledána.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, který je uveden v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil otázku, zda lze formou nahrazení dodatku ke smlouvě o propojení veřejných telekomunikačních sítí uložit povinnost platit osobě zúčastněné na řízení cenu za vyhledávání NP ve výši stanovené cenovým rozhodnutím žalovaného č. 01/PROP/2003. Ve vztahu k této stížnostní námitce uvedl následující skutečnosti:

Městský soud v Praze mu uvedenou povinnost uložil jen na základě ustanovení § 2 odst. 2 a 7 zákona o telekomunikacích, která jsou však ryze definiční povahy. Legální zákonná definice přitom nestanoví pravidlo chování a jen vymezuje určitý pojem, který se v zákoně vyskytuje nebo který je pro aplikaci zákona jinak důležitý. Proto z definic telekomunikační sítě a telekomunikační služby, které jsou zakotveny v ustanovení § 2 odst. 2 a 7 zákona o telekomunikacích, nelze vyvozovat jakékoliv povinnosti pro

provozovatele veřejné mobilní telekomunikační sítě. Uvedené definice se přitom nezmiňují, zda má být volání směrováno do sítě osoby zúčastněné na řízení či jinam, a již vůbec neuvádějí nic, co by souviselo s platbou za vyhledávání NP. Navíc vágní a velmi neurčité zachycení povinnosti platit za vyhledávání NP, jež je podle závěru Městského soudu v Praze zakotveno v zmíněných definicích, kontrastuje s jednoznačným způsobem, kterým kupříkladu ustanovení § 11, § 34, § 53 či § 82 zákona o telekomunikacích ukládají jiné povinnosti. Účelem definice uvedené v ustanovení § 2 odst. 2 zákona o telekomunikacích tak je toliko vymezit, jaká technická zařízení je možno považovat za telekomunikační síť ve smyslu tohoto právního předpisu. Účelem § 2 odst. 7 zákona o telekomunikacích je pak jen vymezit, jaké služby jsou telekomunikačními službami ve smyslu tohoto právního předpisu.

Jeho síť by přitom nepřestala být telekomunikační sítí ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o telekomunikacích a služby jím poskytnuté by stále bylo možno považovat za telekomunikační služby ve smyslu odstavce sedmého téhož zákonného ustanovení i v případě, kdyby neplatil za vyhledávání NP cenu ve výši stanovené cenovým rozhodnutím č. 01/PROP/2003. Je totiž běžné, že při provozování telekomunikační sítě či poskytování telekomunikačních služeb nastávají jisté nepravdelnosti, například při výpadku signálu či jiné technické poruše. Proto požadovat na provozovateli veřejné telekomunikační sítě, aby na základě definičních ustanovení § 2 odst. 2 a 7 zákona o telekomunikacích zajistil správné směrování hovorů na telefonní čísla přenesená ze sítě osoby zúčastněné na řízení, je podobně nelogické, jako kdyby jen s ohledem na tato zákonná ustanovení byla vyvozována povinnost činit vše, aby nedocházelo k výpadku signálu či k jiným technickým poruchám.

Posuzovaný případ je z pohledu veřejného zájmu neutrální, neboť je jedno, zda bude osobě zúčastněné na řízení cenu za vyhledávání NP platit, či nikoliv. Ať již totiž tuto cenu zaplatí osoba zúčastněná na řízení nebo operátor, do jehož sítě bylo ze sítě této osoby přeneseno telefonní číslo, nebo on sám, bude jakýkoliv případný veřejný zájem zajištěn zcela rovnocenně.

Rozhodnutím o uložení povinnosti správně směrovat volání do telekomunikační sítě osoby zúčastněné na řízení a za určitou úpravu směrování jí platit mu tak byla uložena povinnost bez zákonného podkladu. Navíc z uvedených legálních definic nemohl poznat, že mu zákon o telekomunikacích takovou povinnost ukládá, což je v rozporu s principy předvídatelnosti, jasnosti a určitosti právní úpravy. Uvedeným postupem tedy došlo k porušení ustanovení čl. 2 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod.

Ustanovení § 76 odst. 2 zákona o telekomunikacích, které ukládá zajistit přenositelnost čísel provozovatelům veřejných pevných telekomunikačních sítí, dokonce svědčí pro opačný závěr. Podle něho totiž veškeré náklady související s přenositelností čísel v pevných telekomunikačních sítích jsou povinni nést jejich provozovatelé, a nikoliv jiné subjekty. Navíc jestliže z přenositelnosti telefonních čísel profitují alternativní provozovatelé veřejných pevných telekomunikačních sítí, je logické a oprávněné, aby náklady na proces vyhledávání NP nesli tito provozovatelé nebo osoba zúčastněná na řízení.

Článek 4 odst. 5 cenového rozhodnutí č. 01/PROP/2003, který stanovil, že cenu za vyhledávání přeneseného čísla v rámci služby NP platí výchozí provozovatel předávajícímu provozovateli, pokud výchozí provozovatel nezajistí vyhledávání přeneseného čísla nebo správné směrování na základě vyhledávání přeneseného čísla v rámci služby NP a směřuje volání bez ohledu na uskutečněné přenesení, nemůže být oporou pro rozhodnutí žalovaného. Ten totiž nemůže v cenovém rozhodnutí určit, kdo má komu regulovanou cenu platit a za jakých podmínek, nýbrž smí pouze určit, jaká cena se má platit. Takové oprávnění mu nepřísluší ani na základě ustanovení § 95 bodu 7, § 78 odst. 2 a 5 zákona o telekomunikacích, na něž cenové rozhodnutí odkazuje. Žalovaný tedy ve vztahu k ustanovení čl. 4 odst. 5 cenového rozhodnutí č. 01/PROP/2003 překročil zákonné zmocnění, takže k němu nelze v posuzované věci přihlížet.

Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Český telekomunikační úřad rozhodne o propojení sítí, nedojde-li ve stanovené lhůtě k uzavření smlouvy, přičemž takové rozhodnutí smlouvu o propojení sítí nahrazuje, jak vyplývá z ustanovení § 40 odst. 2 zákona o telekomunikacích. V oblasti propojování telekomunikačních sítí pak Český telekomunikační úřad podle § 95 bodu 4 písm. a) téhož zákona rozhoduje spory a propojení telekomunikačních sítí, popřípadě o změnách smluv o propojení sítí. Dodatek ke Smlouvě o propojení přitom nepochybně zasahuje do znění smlouvy samotné, takže jeho nahrazením rozhodnutím správního orgánu dochází ke změně smlouvy o propojení sítí. Žalovaný byl tedy o nahrazení dodatku ke smlouvě o propojení oprávněn rozhodovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 3 As 27/2008 - 135). V této souvislosti je nutné zdůraznit, že žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 12. 2003, č. j. 16653/2003-610/X, neuložil stěžovateli povinnost správně směřovat volání do telekomunikační sítě osoby zúčastněné na řízení, jak se uvádí v kasační stížnosti ve vztahu k poněkud nepřesnému tvrzení obsaženého v napadeném rozsudku, podle něhož stěžovatel jako provozovatel veřejné mobilní telekomunikační sítě volání započatá ve své síti nesprávně směřoval. Tímto rozhodnutím totiž žalovaný fakticky uložil stěžovateli a osobě zúčastněné na řízení propojit jimi provozované veřejné telekomunikační sítě také pro službu vyhledávání NP za podmínek uvedených v dodatku ke Smlouvě o propojení.

Každý držitel telekomunikační licence je povinen vykonávat telekomunikační činnosti podle zákona o telekomunikacích a podmínek stanovených v telekomunikační licenci po celou dobu platnosti licence. Telekomunikační činností se rozumí také zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě a poskytování telekomunikačních služeb prostřednictvím veřejné telekomunikační sítě. Veřejná telekomunikační síť je vymezena jako funkčně propojený soubor telekomunikačních zařízení k přepravě informací mezi koncovými body této sítě nebo soubor rádiových zařízení k přepravě informací nebo jejich vzájemná kombinace, který má být podle licence využit zcela nebo zčásti pro poskytování veřejné telekomunikační služby. Telekomunikační služba je definována jako služba, jejíž

poskytování spočívá zcela nebo zčásti v přepravě nebo směřování informací telekomunikačními sítěmi třetím osobám. Pokud z jejího poskytování není předem vyloučen žádný zájemce o její využití, jde o veřejnou telekomunikační službu. Druhem telekomunikační služby je veřejná telefonní služba. Tou se rozumí veřejná telekomunikační služba spočívající v přepravě nebo směřování mluvené řeči v reálném čase mezi koncovými body veřejné telekomunikační sítě, která umožňuje každému uživateli používat zařízení připojené k takovému koncovému bodu za účelem komunikace s jiným uživatelem, jehož zařízení je připojené k jinému koncovému bodu [§ 2 odst. 2, 3, 7, 8 a 9, § 13 odst. 1 písm. a), c) a § 34 odst. 1 písm. a) zákona o telekomunikacích].

Držitel telekomunikační licence na zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě a na poskytování veřejné telefonní služby je tedy povinen vykonávat činnosti, jež odpovídají shora uvedeným základním pojmům zákona o telekomunikacích. Proto musí zajistit funkčně propojený soubor telekomunikačních zařízení k přepravě informací mezi koncovými body sítě a přepřít nebo směřovat mluvenou řeč v reálném čase mezi koncovými body veřejné telekomunikační sítě, která umožňuje každému uživateli používat zařízení připojené k takovému koncovému bodu za účelem komunikace s jiným uživatelem, jehož zařízení je připojené k jinému koncovému bodu. Jestliže by totiž spojení koncových bodů telekomunikační sítě nezabezpečil, znemožnil by komunikaci volajícího a volaného účastníka, v důsledku čehož by nevykonával telekomunikační činnost, pro kterou mu byla udělena licence.

Z těchto skutečností tedy vyplývá, že držitel telekomunikační licence při započítání hovoru v jím provozované telekomunikační síti určeného osobě, jejíž účastnické číslo bylo původně alokováno v síti určitého provozovatele veřejné pevné telekomunikační sítě a pak přeneseno do sítě jiného provozovatele veřejné pevné telekomunikační sítě, musí směřovat volání na takto přenesené účastnické číslo. Správné směřování odchozích hovorů na přenesené účastnické číslo přitom může zajistit přímo, kupříkladu prostřednictvím databáze shromažďující informace o přenesených číslech RNPDB. Této výsledku je dosaženo i využitím sítě určitého provozovatele veřejné pevné telekomunikační sítě, v níž bylo účastnické číslo původně alokováno, a správným směřováním odchozího volání na přenesené účastnické číslo tímto provozovatelem. V takovém případě dochází k propojení ve smyslu § 2 odst. 18 věty první zákona o telekomunikacích, jímž se rozumí fyzické a logické spojení telekomunikačních sítí využívaných poskytovateli telekomunikačních služeb umožňující uživatelům jednoho poskytovatele telekomunikačních služeb komunikovat s uživatelem téhož nebo jiného poskytovatele telekomunikačních služeb nebo za účelem umožnění přístupu ke službám poskytovaným jiným poskytovatelem telekomunikačních služeb. Spory o propojení sítí nebo o přístupu k síti, popřípadě o změnách smluv o propojení sítí přitom rozhoduje žalovaný, který rozhodne o propojení sítí, nedojde-li ve stanovené lhůtě k uzavření smlouvy, přičemž takové rozhodnutí nahrazuje smlouvu o propojení, jak vyplývá z ustanovení § 40 odst. 2 věty první a § 95 bodu 4 písm. a) zákona o telekomunikacích.

V nyní projednávané věci byl stěžovatel držitelem telekomunikační licence na zřizování a provozování veřejné mobilní telekomunikační sítě a prostřednictvím ní na poskytování veřejné telefonní služby, a proto byl s ohledem na shora uvedené závěry povinen zajistit správné směřování odchozího volání na přenesené účastnické číslo. K spojení mezi koncovými uživateli využil síť a služby osoby zúčastněné na řízení, která

provedla správné směrování odchozího volání na přenesené účastnické číslo. Tím došlo k propojení telekomunikačních sítí stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení pro vyhledávání přeneseného čísla v rámci služby NP a k splnění zákonných podmínek pro nahrazení dodatku ke smlouvě o propojení obsahujícího podmínky pro poskytnutí této služby formou rozhodnutí žalovaného.

Na tomto závěru přitom nemůže nic změnit ani to, že ustanovení § 2 odst. 2 a 7 zákona o telekomunikacích obsahují pouze legální definice pojmů telekomunikační síť a telekomunikační služby a není v nich uložena povinnost zajistit přenositelnost účastnických telefonních čísel ani povinnost platit za službu vyhledávání NP. Rovněž tak není rozhodné, že jiná ustanovení zákona o telekomunikacích ukládají další povinnost jednoznačným způsobem. Zajištění správného směrování odchozího volání na přenesené účastnické číslo totiž vyplývá z povinnosti držitele telekomunikační licence vykonávat telekomunikační činnosti podle zákona o telekomunikacích a podmínek stanovených v telekomunikační licenci po celou dobu platnosti licence, která zahrnuje také zabezpečení spojení mezi koncovými uživateli, jak již bylo zmíněno.

Dále není podstatné, že stejně tak jako při nezabezpečení přenositelnosti účastnických telefonních čísel dochází k porušení funkčnosti telekomunikační sítě i při výpadku signálu či jiné technické poruše. Jestliže totiž byla provozovateli udělena licence k určitým telekomunikačním činnostem, pak je povinen odstranit závady, které jejich řádný výkon narušují. To se týká nejen překážek dočasné povahy, nýbrž především závad, jež by dlouhodobě zabránily spojení mezi určitými volajícími a volanými. Právě k takové situaci by při nezajištění správného směrování odchozího volání na přenesené účastnické číslo došlo, takže ani toto tvrzení stěžovatele nemůže obstát.

Rovněž tak nelze souhlasit s tím, že posuzovaný případ je z pohledu veřejného zájmu neutrální, neboť není důležité, jaký subjekt bude cenu za službu vyhledávání NP platit. Řádné poskytování veřejné telekomunikační služby je totiž nepochybně veřejným zájmem, takže na jejím provozovateli lze požadovat zabezpečení spojení mezi koncovými uživateli, jakož i úhradu ceny za službu poskytnutou jiným provozovatelem veřejné telekomunikační sítě, pokud tohoto cíle dosáhne za pomoci jiného subjektu.

Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že rozhodnutím o správném směrování odchozích volání na přenesené účastnické číslo a o platbě za tuto činnost, byla stěžovateli uložena povinnost bez zákonného podkladu. Ten pak mohl uvedenou povinnost dovodit z těch ustanovení zákona o telekomunikacích, která ukládají držiteli telekomunikační licence vykonávat činnosti, jež odpovídají zmíněným základním pojmům zákona o telekomunikacích.

Rovněž tak není podstatné, že ustanovení § 76 odst. 2 zákona o telekomunikacích se ve vztahu k zajištění přenositelnosti telefonních čísel zmiňuje pouze o provozovatelích veřejných pevných telekomunikačních sítí. Stěžovatel totiž jako provozovatel telekomunikační sítě a poskytovatel telekomunikačních služeb má základní povinnost vytvořit funkčně propojený soubor telekomunikačních zařízení k přepravě informací mezi koncovými body této sítě a současně v této síti přepravovat a směřovat informace třetím osobám, jak již bylo uvedeno. Ačkoliv je tedy provozovatelem veřejné mobilní telekomunikační sítě, musí zajistit pro své účastníky správné směrování odchozího volání

na přenesené účastnické číslo i on. Navíc ustanovení § 76 odst. 2 zákona o telekomunikacích stanoví povinnost zajistit přenositelnost telefonních čísel podle číslovacího plánu tak, aby účastníci veřejné telefonní služby, kteří o to požádají, si mohli ponechat svoje účastnické číslo, jestliže se rozhodnou změnit provozovatele veřejné pevné telefonní sítě. Uvedené zákonné ustanovení tedy upravuje způsob zajištění přenositelnosti telefonních čísel, a nikoliv okruh provozovatelů veřejných telefonních sítí, toliko kterým by se v souvislosti s realizací tohoto opatření ukládaly nějaké povinnosti.

Ceny za propojení sjednávají smluvní strany tak, aby nediskriminovaly žádnou ze smluvních stran ani ostatní provozovatele propojených veřejných telekomunikačních sítí a aby umožňovaly ověření způsobu jejích výpočtu. Nedohodnou-li se smluvní strany o ceně za propojení, použijí způsob výpočtu cen stanovený žalovaným. Ten stanoví způsob výpočtu cen za propojení cenovým rozhodnutím, přičemž ve stanovených případech musí cena za propojení vycházet z nákladů na propojení včetně přiměřeného zisku (§ 78 odst. 1 a 2 zákona o telekomunikacích). Z těchto zákonných ustanovení nepochybně vyplývá, že cena za propojení se sjednává toliko mezi stranami smlouvy o propojení či rozhodnutí žalovaného tuto smlouvu nahrazující a platí ji provozovatel telekomunikační sítě, v jehož prospěch je propojení uskutečněno, tomu provozovateli, který příslušnou službu poskytuje. Ze znění zákona o telekomunikacích lze tedy dovodit, kdo má komu cenu za propojení platit, takže za této situace je zapotřebí stěžovatelem zmíněné ustanovení čl. 4 odst. 5 cenového rozhodnutí č. 01/PROP/2003 chápat jako konkretizaci zákonné povinnosti. V tomto směru tedy žalovaný nepřekročil zákonné zmocnění, takže ani s tímto tvrzením stěžovatele se nelze ztotožnit.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovanému, který úspěch ve věci měl, pak náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud podle stejných zákonných ustanovení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu